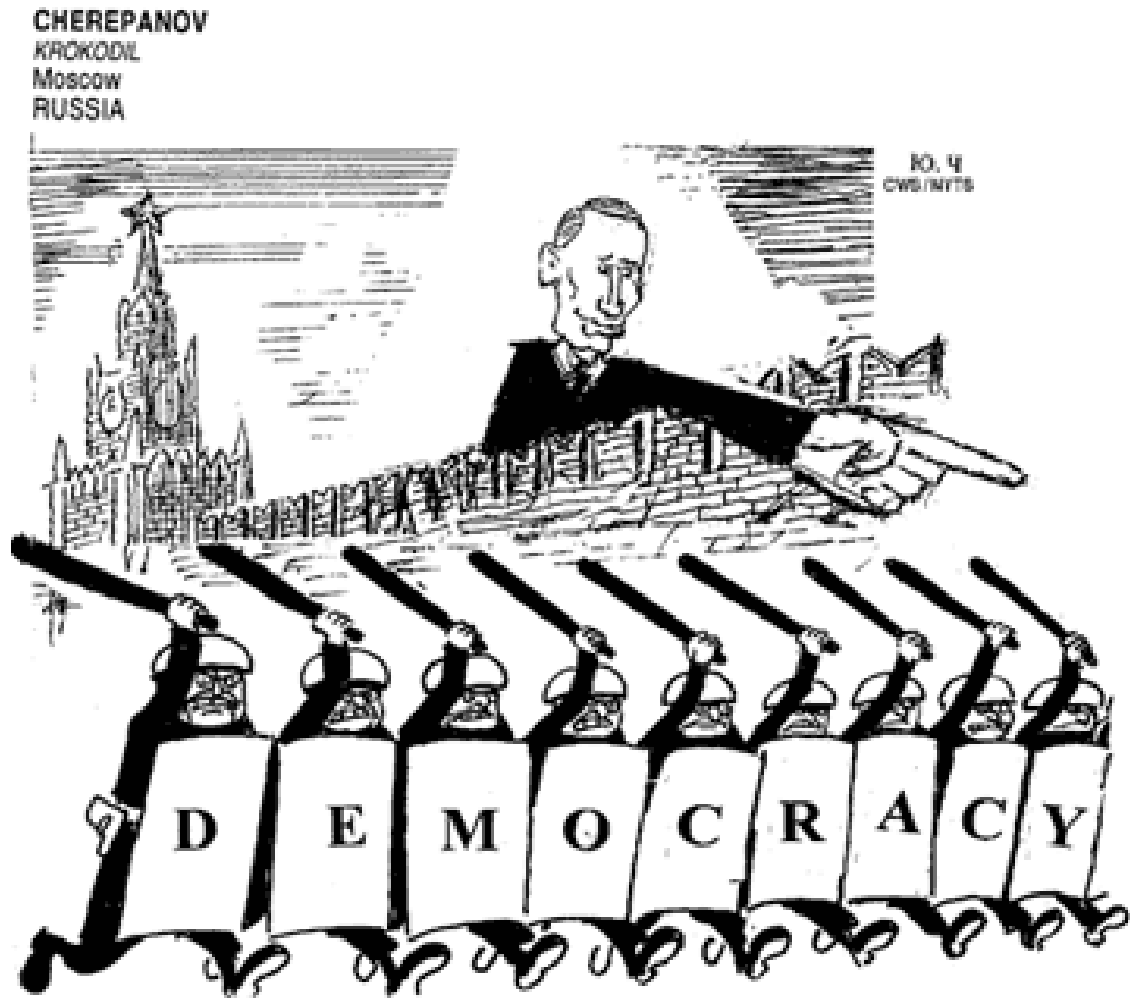

Rusland en haar mensenrechten

Hoe kunnen Amnesty International en Human Rights Watch hier iets tegen doen?

- Catherina Donkersloot
- S0812420
- Tanja Aalberts
- 18 juni 2012
- Bachelor Project Internationale Politiek
- Word Count: 8195

Inhoudsopgave

<u>1. Inleiding</u>	blz. 3
<u>2. Theoretisch Kader</u>	blz. 4
<u>3. Rusland en de drie casussen</u>	blz. 7
<u>4. Welke lobbyingen hebben Amnesty International en Human Rights Watch gedaan bij de Russische overheid?</u>	blz. 11
<u>5. Conclusie</u>	blz. 22
<u>Bijlage 01 Mensenrechten</u>	blz. 25
<u>Literatuurlijst</u>	blz. 27

1. Inleiding

Op 4 december 2011 vonden er in Rusland parlementsverkiezingen plaats. Als reactie hierop kwamen vanuit de bevolking van Rusland vele protestdemonstraties. Deze waren georganiseerd omdat men graag een democratischer land wil worden, het feit dat Poetin nu voor de derde keer President is geworden spreekt duidelijke taal over hoe de politieke situatie er nu voor staat. Deze demonstraties worden niet tegengehouden door de Russische overheid maar mensen oppakken terwijl er vredige demonstraties aan de gang zijn kan ook niet in zijn geheel democratisch zijn. Maar wat kunnen mensenrechtenorganisaties hier tegen doen?

Rusland heeft haar internationale reputatie zo weten op te bouwen dat men vaak de overheid verdenkt van mensenrechtenschending praktijken, wanneer er iets in die sferen in het nieuws komt. Daarom is het goed om een onderzoek te doen of mensenrechtenorganisaties van buiten Rusland de Russische overheid een halt toe kunnen roepen. De hoofdvraag van het onderzoek zal luiden: Hoe hebben mensenrechtenorganisaties het Russische overheidsbeleid proberen te veranderen? Dit zal voornamelijk getoetst worden aan de hand van literatuuronderzoek.

De zogenoemde Internationale Non-gouvernementele Organisaties (INGO's) kunnen een grote rol spelen om mensenrechtenschendingen op te lossen door meer aandacht te vragen voor mensenrechten in Rusland. Er zal gekeken worden naar hoe bepaalde *issues* op de politieke agenda in Rusland staan en hoe internationale mensenrechtenorganisaties proberen te lobbyen bij de Russische overheid. De internationale mensenrechtenorganisaties die centraal staan in het onderzoek zijn Amnesty International en Human Rights Watch. Deze zijn gekozen omdat zij de twee grootste mensenrechtenorganisaties ter wereld zijn en tevens ook de meest bekende.

Rusland kent veel problemen. Er zijn veel voorbeelden te noemen waar de Russische overheid weinig inzet heeft met betrekking tot de mensenrechten in het land. Het onderzoek zal zich beperken tot 3 casussen. Deze zullen zijn: de weinige vrijheid van de bevolking in Tsjetsjenië, de weinige persvrijheid van journalisten en de weinige vrijheid van democratie. Er zal aan de hand van de theorie over lobby mogelijkheden van Keck en Sikkink een uiteenzetting gegeven worden hoe Amnesty International en Human Rights Watch de casussen in Rusland onder de aandacht brengen. Hieruit zal een conclusie volgen hoe de twee mensenrechtenorganisaties lobbyen met betrekking tot het proberen te veranderen van het Russische overheidsbeleid.

2. Theoretisch kader

Transnationale advocacy netwerken zijn actoren die internationaal werken aan een *issue*. ‘Zij zijn gebonden door middel van gezamenlijke waarden, gemeenschappelijk handelen en nauwe uitwisselingen van informatie en services’ (Keck en Sikkink, 1999: 89). Dit kunnen vele verschillende constructies zijn, denk aan non-gouvernementele organisaties (NGO’s) en internationale non-gouvernementele organisaties (INGO’s). NGO’s proberen nationale overheden via lobby pogingen op de hoogte te brengen van bepaalde *issues* die van belang zijn voor een bepaalde groep in de samenleving van dat land. Of deze *issues* dan ook daadwerkelijk op de politieke agenda komen te staan is maar de vraag. Dit ligt aan de openheid van een land en aan de bereidheid van die overheden om te luisteren naar wat de bevolking wil. Transnationale advocacy netwerken zijn tegenwoordig een deel geworden van de internationale samenleving (Keck en Sikkink, 1999).

Amnesty International en Human Rights Watch zijn beide internationale non-gouvernementele organisaties die westerse wortelen hebben, zoals de meeste INGO’s volgens Risse (Risse, 2001). Zij zetten zich al decennia lang in voor mensenrechten in de wereld, die niet geschonden dienen te worden. Men heeft recht op alle 30 mensenrechten vastgesteld in de Universele Declaratie van Mensenrechten opgesteld door de Verenigde Naties (Zie bijlage 01).

Amnesty International bestaat al sinds 1961. Het begon allemaal met een wereldwijde campagne van Peter Benenson genaamd ‘‘Appeal for Amnesty 1961’’. Deze Britse advocaat publiceerde een artikel in de Engelse krant *The Observer* met de titel ‘‘The Forgotten Prisoners’’ welke ging over twee Portugese studenten die gevangen zaten voor het uitbrengen van een toast op de vrijheid. Nu ruim 50 jaar later heeft Amnesty International ruim 3 miljoen leden uit 150 landen, die zich allemaal inzetten voor de doodstraf, vrijheid van meningsuiting, internationaal recht en vele andere zaken die te maken hebben met mensenrechten (Amnesty International).

Human Rights Watch is begonnen in 1978 met de creatie van de Helsinki Watch. Deze is in het leven geroepen om te controleren of de Sovjet-Unie zich aan de Helsinki Akkoorden hield. In 1981 werd een vergelijkende organisatie opgezet onder de naam de Americas Watch, die Centraal Amerika in de gaten moest houden, en ook internationaal humanitair recht toepaste. In de jaren 80 kregen deze opzetten meer succes ook in andere delen van de wereld. In 1988 werden al deze organisaties samengevoegd tot de Human Rights Watch. Vandaag de

dag doet Human Rights Watch veel onderzoek naar economische, sociale en culturele rechten, zo proberen zij wereldwijd respect te verkrijgen voor mensenrechten (Human Rights Watch).

INGO's kunnen een goede hulp zijn voor organisaties of individuen in die landen die hulp nodig hebben om bepaalde zaken op orde te krijgen. Dit kan met behulp van het door Keck en Sikkink ontworpen boomerang model. Dit boomerang model houdt in dat groepen of individuen in één land groepen of individuen uit een ander land oproepen om hun overheden op te zetten tegen het regime in het land waar de overheid zich niet aan haar rechten en plichten houdt (Keck en Sikkink, 1999). Het laat goed zien hoe er druk vanuit transnational actors van buitenaf gegeven kan worden aan de overheid die zich onbehoorlijk gedraagt (Risse, 2001). Deze druk komt vanuit internationale organisaties, door lobby pogingen, en daardoor kan het boomerang effect intreden.

Er wordt gelobbyd om de internationale arena attent te maken van de problemen in het land op gebied van mensenrechten verkrijgen mensenrechtenorganisaties automatisch legitimiteit wanneer het ook gesteund wordt door de andere landen. Ook is het onder de aandacht brengen van bepaalde *issues* in andere landen een handig middel om op de overheid die de fout begaat meer druk op te leggen om haar beleid te veranderen. Of om althans de kwestie op de politieke agenda te zetten. Lobbyen kan op vier verschillende manieren volgens Keck en Sikkink. Via informatie politiek, symbolische politiek, hefboom politiek en verantwoordingspolitiek (Keck en Sikkink, 1999). Informatie politiek is het snel en juist overbrengen van politiek nuttige informatie bij de juiste actoren waar het snel de meeste invloed zal opleveren. Informatie wordt op een bepaalde manier overgebracht bij die overheid hoe het op de beste manier ontvangen kan worden, dit is framen van bepaalde informatie. Symbolische politiek is het oproepen van symbolen of bepaalde verhalen die mensen die niet dichtbij wonen koppelen aan een bepaalde situatie bij het overbrengen van de boodschap, om hier meer aandacht voor te krijgen. Hefboom politiek is de poging om machtigere actoren te vragen om te helpen bij een bepaalde zaak, om hier zo meer overwicht voor te krijgen wanneer kleinere actoren dit niet kunnen. En de laatste verantwoordingspolitiek houdt de tactiek in van transnationale advocacy netwerken om machtigere actoren te verplichten om op te treden tegen vaag beleid. Deze tactiek kan gebruikt worden om bepaalde vage beleidsintenties van overheden aan het daglicht te brengen. Soms laten overheden doorschemeren zich goed in te zetten voor de misstanden in het land, bijvoorbeeld in het voordeel van mensenrechten of democratie. Maar vaak zijn iets zeggen en iets doen twee

verschillende zaken, dit kunnen transnationale advocacy netwerken aan het licht helpen door middel van verantwoordings politiek.

Het model van Keck en Sikkink is verwant aan het begrip ‘*soft power*’ van Keohane en Nye (Acosta, 2012: 166). *Soft power* betekent het proberen te krijgen wat je wilt door middel van aandacht en niet dwang en straffen (Nye, 2004: Preface). Lobbyen betekent ook het aandacht vragen voor bepaalde zaken zonder hier harde maatregelen bij te treffen. Keck en Sikkink proberen met hun model uit te leggen hoe transnationale advocacy netwerken te werk gaan. Doordat NGO’s geen eigen belang kennen hebben zij geen baat bij harde maatregelen, die tegenover de zachte maatregelen van *soft power* staan. Informatie politiek, symbolische politiek, hefboom politiek en verantwoordingspolitiek bevatten alle vier geen enkele vorm van dwang op de partij waarop deze lobby mogelijkheden worden toegepast. Er wordt op verschillende manieren aandacht gevraagd voor *issues* waar de NGO’s voor lobbyen.

Keck en Sikkink worden met hun model hoe transnationale advocacy netwerken te werk gaan, oftewel lobbyen, niet alleen bij dit onderzoek als leidraad gebruikt. Vele wetenschappers baseren hun feiten met betrekking tot de lobby pogingen op de definities van Keck en Sikkink. Ook gebruiken wetenschappers het model om dezelfde onderzoeksmethode te weerleggen wat ook in dit onderzoek zal gaan gebeuren (Haddad, 2011: 120). Informatie politiek, symbolische politiek, hefboom politiek en verantwoordingspolitiek zijn alle vier afzonderlijk te onderzoeken en soms overlappen zij elkaar. Deze paper zal aan de hand van de vier manieren hoe transnationale advocacy netwerken te werk gaan laten zien hoe Amnesty International en Human Rights Watch Rusland onder de aandacht brengen en welke lobby pogingen zij bij de casussen gebruiken.

3. Rusland en de drie casussen

De internationale media is tegenwoordig overal. De misstanden die door een overheid op grote schaal worden toegebracht komen zeer zeker aan het licht in Rusland, vanwege de mediacultuur die nu heerst. Het grootste communicatiemiddel tussen de overheid en de burgers in Rusland is tegenwoordig de televisie. Wanneer de uitzendrechten grotendeels in handen zijn van de overheid zelf, zal deze natuurlijk haar nieuws framen. Rusland telt 140 miljoen inwoners, op dit moment en hiervan kijken 70% naar programma's gecontroleerd door de staat (Amnesty International, 2011a). Maar men verkrijgt niet alleen haar informatie via staatsgecontroleerde media. De internationale samenleving werkt tegenwoordig met snelle media, internet en smartphones hebben de wereld over genomen. Men krijgt nu informatie via het buitenland die ook op de hoogte is van de misstanden in Rusland. Het grote probleem in Rusland is hierbij, dat het internet toch niet de grootste bron is van informatie verschaffing. Daarom, ondanks dat er kritiek wordt gepost op blogs op het internet over de Russische regering, worden deze niet verwijderd omdat het niet een groot deel van de aandacht krijgt (Shirayev, 2010: 209). Hierdoor piekert de Russische overheid er niet over om haar koers te wijzigen wat betreft mensenrechten, waardoor dit ook niet in grote mate op de politieke agenda wordt geplaatst.

Een grote meerderheid Russen zien hun eigen regering ook niet als democratisch, meer als ineffectief en corrupt hybride, en waarin verkiezingen maar gedeeltelijk vrij en eerlijk zijn (Treisman, 2011: 383). Zij willen graag wel een democratische regering. Russische leiders zien dit echter anders, zij hebben liever niet dat Westerse overheden kritiek geven op de mensenrechten in Rusland en zich gaan bemoeien met de stand van politieke zaken in dit land (Treisman, 2011: 386). De Russische overheid, zoals in de rest van het onderzoek ook naar boven zal komen, is een op zich zelf staande overheid. Het werkt niet graag samen met andere overheden, en bovenal wordt het niet graag de les gewezen.

In het onderzoek over mensenrechten in Rusland zullen alle vier de lobbymogelijkheden van Keck en Sikkink onderzocht worden. Informatie wordt op een bepaalde manier overgebracht bij die specifieke overheid hoe het op de beste manier ontvangen kan worden. De symbolische manier van lobbyen kan in de casus van Rusland ook aan de orde zijn aangezien er vele voorbeelden aan te halen zijn. Denk maar aan de gijzeling in Beslan of de wandaden in Tsjetsjenië en kunnen als een symbolisch voorbeeld dienen. Hefboom politiek is moeilijker toe te passen, maar er kan wel vermeld worden dat vaak landen naast transnationale actoren te werk gaan wat betreft Rusland. En deze landen kunnen

de machtigere actor genoemd worden. Tot slot de verantwoordingspolitiek. Deze lobby mogelijkheid is natuurlijk uitermate van toepassing op Rusland. Rusland beweert vaak dat het absoluut geen mensenrechten schendt, en die indruk probeert het ook te wekken naar de eigen bevolking en naar de internationale samenleving toe. Toch kunnen hier zo haar vraagtekens bij worden gezet en daarom kunnen INGO's goed van toepassing komen om zo te lobbyen om te bewijzen dat dit weldegelijk niet zo is. De drie casussen die door het gehele onderzoek voor zullen komen zijn: de weinige vrijheid van de bevolking in Tsjetsjenië, de weinige persvrijheid van journalisten en de weinige vrijheid van democratie. Er is gekozen voor deze drie casussen omdat deze het meeste in het recente nieuws zijn geweest of omdat zij internationale bekendheid hebben.

Een kleine blik op de achtergrond van de casussen:

De weinige vrijheid van de bevolking in Tsjetsjenië

Tsjetsjenië is een langer voorkomend probleem dan van alleen de afgelopen jaren. Het heeft betrekking op zowel de mensenrechtenkwesaties in Rusland als in het gebied zelf qua vermissingen en mishandelingen op de eigen bevolking. Tsjetsjenië is een autonome republiek onder de Russische Federatie en ligt in de economische regio Noord-Kaukasus. Dit is een erg belangrijk gebied voor Rusland aangezien het veel delfstoffen bevat. Het is daarom in Rusland's eigen belang om het gebied niet kwijt te raken aan onafhankelijke staten. Dit zou een erg groot verlies van exportproducten betreffen en uiteraard ook grondstoffen voor eigen gebruik, aangezien Rusland grotendeels zelfvoorzienend is qua delfstoffen. Niet alleen Amnesty International en Human Rights Watch maar ook verschillende overheden hebben zich bemoeid met de kwestie die in Tsjetsjenië speelt. De twee oorlogen in Tsjetsjenië hebben voor veel verdeeldheid gezorgd onder de bevolking van dit gebied (BBC, 2011).

De situatie in Tsjetsjenië vraagt om hulp vanuit het internationale spectrum. Bij het schenden van mensenrechten in Tsjetsjenië dienen Amnesty International en Human Rights Watch indirect aangespoord te worden voor hulp bij het adresseren van het probleem bij de Russische overheid. In hoeverre dit gebeurt met betrekking tot het onderwerp zal later in dit artikel worden bekeken.

De weinige persvrijheid van journalisten

Anna Politkovskaja was een Russische journaliste, auteur en mensenrechtenactiviste. Zij maakte zich hard voor de zaak Tsjetsjenië. Politkovskaja reisde vaak af naar het gebied en schreef veel over de wandaden die Russische soldaten daar gestationeerd begingen. Vooral schreef zij over de mensenrechten die in dat gebied ernstig geschonden werden. Dit is brutaal afgestraft en heeft zij met de dood moeten bekopen. Tot op de dag van vandaag is nog niet bekend wie de dader is of de daders zijn, maar gesteld kan worden dat de speculaties vrijwel allemaal naar de Russische regering wijzen. Dit ook vanwege het feit dat Anna Politkovskaja veel kritische dingen schreef over toenmalig president Poetin (Volkskrant, 2006). Één ding is zeker haar dood heeft veel teweeg gebracht in de journalistieke wereld en niet alleen in Rusland. Internationale bekendheid heeft deze moord zeker gekregen. De kritische teksten die Politkovskaja schreef over onder andere Poetin en de gruwelheden die onder zijn regime in Tsjetsjenië waren gebeurd zijn waarschijnlijk de aanleiding voor haar dood geweest. Dit kan niet hard gemaakt worden, maar in Rusland valt het wel vaker op dat wanneer er kritische teksten over Poetin verschijnen, zowel in geschreven media als op televisie deze mensen niet lang leven, of geen prettig leven leiden. Door deze moord is internationaal bekendheid gegeven aan de minuscule persvrijheid in Rusland. De persvrijheid is volgens het gerenommeerde Freedom House, waarvan de recentste metingen uit 2011 zijn, ‘niet vrij’ (Freedom House, 2011). Rusland probeert naar het buitenland toe als democratie over te komen, in het volgende voorbeeld zal duidelijk worden dat de bevolking hier anders over denkt. Anna Politkovskaja dient in deze casus als leidende voorbeeld. De casus heeft betrekking op de weinige persvrijheid in Rusland.

De weinige vrijheid van democratie

Op 4 december 2011 vonden er in Rusland parlementsverkiezingen plaats. Hierbij won de leidende partij van Rusland Verenigd Rusland met overmacht. De partij is al meer dan 12 jaar aan de macht en is tevens ook de partij van voormalig president Medvedev en zittende president Poetin. Na deze uitslag gingen duizenden mensen de straat op om te protesteren tegen deze verkiezingen. De Russen vonden dat het tijd was om op te staan voor eerlijkere verkiezingen en te demonstreren tegen de gecentraliseerde macht waarmee geregeerd wordt (Barry en Kramer, 2012). Men doorstond zelfs de kou in Moskou om naar de protesten te komen. Een bevolking heeft het recht om te demonstreren tegen haar eigen overheid, dit is een mensenrecht. Op het moment dat die overheid hier iets tegen doet is dat een schending

van de mensenrechten. De Russische overheid besloot niet met harde maatregelen, denk aan mobiele eenheid of leger en dergelijke, de protesten neer te slaan, maar probeerde dit op een andere manier te doen. Om de aandacht hier vanaf te leiden organiseerde de regering zelf pro-overheid demonstraties, op 23 februari 2012. Het feit dat de Russische overheid ook een demonstratie heeft georganiseerd maar dan voor de overheid zelf zegt veel over de dreigingen die het voelt (Coevert, 2012). Op het moment dat een overheid dreiging voelt behoort het in een democratie te overwegen of het wel verder moet regeren dan wel niet naar de eigen stemmers te luisteren en wellicht ruimte te maken voor een nieuwe overheid. De Russische overheid denkt er niet over om op te stappen of verandering te brengen in haar beleid. Zij probeert haar legitimiteit uit te putten vanuit eigen demonstraties. De overheid probeert zo te laten zien dat het nog wel steun verkrijgt vanuit de bevolking. Er wordt gespeculeerd dat de Poetin-aanhangers op deze demonstraties gedwongen werden om daar te demonstreren. De antioverheid demonstraties zijn een teken van het niet meer willen van de zittende overheid vanuit de bevolking. De overheid heeft teveel macht volgens de bevolking en velen zeggen ook dat het dingen doet die niet door de beugel kunnen, denk aan de situatie in Tsjetsjenië en niet vrij je eigen mening mogen geven, zoals ook al bij de casus van Anna Politkovskaja te zien was.

Wanneer er gekeken wordt naar welke rechten er voornamelijk worden geschonden is het recht op het verkondigen van je eigen mening een recht die niet al te nauw wordt genomen door de Russische overheid. Bij alle drie de casussen is het verkondigen van je eigen mening een recht die niet zo zeer getolereerd wordt in Rusland. Ook het openlijk demonstreren een voorbeeld dat voorkomt bij de laatste casus over het democratische gehalte in Rusland is een mensenrecht die geschonden wordt. In het volgende hoofdstuk zal ingegaan worden op de manieren waarop Amnesty International en Human Rights Watch kunnen lobbyen bij de Russische overheid. Aan de hand van de drie casussen hierboven besproken zal onderzocht worden hoe deze twee mensenrechtenorganisaties kunnen lobbyen.

4. Welke lobby pogingen hebben Amnesty International en Human Rights Watch gedaan bij de Russische overheid?

Amnesty International en Human Rights Watch hebben meer middelen om te lobbyen bij andere overheden dan individuen zelf. Deze organisaties zijn meer ervaren en hebben vaak ook legitimiteit om te lobbyen dan individuen. De lobby pogingen bij de Russische overheid zullen onderzocht worden aan de hand van het model van Keck en Sikkink met de vier mogelijkheden om te lobbyen (Keck en Sikkink, 1999):

1. informatie politiek
2. symbolische politiek
3. hefboom politiek
4. verantwoordingspolitiek

Bij de lobby pogingen van Amnesty International en Human Rights Watch wordt gebruik gemaakt van alle vier de mogelijkheden. Informatie politiek, symbolische politiek wordt gebruikt bij het framen (wat ook bij informatie politiek gebeurd) van bepaalde *issues*, of worden juist bepaalde gebeurtenissen gebruikt om een *issue* meer aandacht te geven. In het geval van Amnesty International en Human Rights Watch maken zij hier zeker gebruik van. Om bepaalde mensenrechten *issues* aan te kaarten in verschillende landen gebruiken zij vele voorbeelden van situaties waarbij de mensenrechten worden geschonden om zo het onderwerp onder de aandacht te brengen. Hefboom politiek is bij Amnesty International en Human Rights Watch ook van toepassing. Wanneer deze twee organisaties gaan lobbyen voor een bepaalde zaak in een land is het altijd handig om deze zaak ook op de internationale politieke agenda te hebben staan, om zo meer te bereiken met hun lobby poging. Uit de voorbeelden van dit onderzoek zal goed blijken dat ook de hefboom politiek hierbij van toepassing is. Want een meer machtigere actor achter jouw zaak te hebben staan geeft natuurlijk veel meer effect. En tot slot de verantwoordingspolitiek. In Rusland worden mensenrechten geschonden, zoals eerder al is duidelijk gemaakt. Daarom steken zij zoveel tijd in dit land. Zowel Amnesty International als Human Rights Watch hebben vroeg in het jaar 2012 oproepen geplaatst op hun websites welke mensenrechten er op de politieke agenda zouden moeten komen te staan. Verantwoordingspolitiek houdt in dat de INGO's erop letten dat de staten zich houden aan de beloftes die zij hebben gemaakt en verdragen die zij hebben getekend (Schepers, 2006: 286-287). In dit geval beweert Rusland geen mensenrechten te schenden, wat elk land zou beweren die zich hier wel schuldig aan maakt.

De vier lobby mogelijkheden van Keck en Sikkink kunnen goed in kaart worden gebracht bij lobby pogingen van Amnesty International en Human Rights Watch aan de hand van de drie eerder voorgestelde casussen, deze casussen worden onderzocht aan de hand van de recentste bevindingen:

De lobby pogingen met betrekking tot de weinige vrijheid van de bevolking in Tsjetsjenië
Informatie politiek

Kranten staan er vol mee en Tsjetsjenië is geen onbekend begrip bij veel mensen. Toch is er na een zodanig lange periode nog geen verandering te merken in de mishandelingen en vermissingen in de Russische autonome republiek. Amnesty International gaat te werk met zogenaamde wereldwijde beroepen, die worden geplaatst in het blad van Amnesty International genaamd *Wire*, die elke twee maanden verschijnt. Hiermee probeert Amnesty International aandacht te vragen voor specifieke gevallen van mensenrechtenschendingen in verschillende delen van de wereld. Deze beroepen bevatten verhalen van mensen die het slachtoffer zijn geworden van mensenrechtenschendingen door hun eigen overheid. In de meest recente uitgave van Amnesty International wordt er ook een beroep gedaan op een geval uit Tsjetsjenië. Op 1 mei 2012 verscheen op de site van Amnesty International dit wereldwijde beroep, het bevatte het verhaal van een jonge man uit Tsjetsjenië die met zijn mobiele telefoon een kwade boodschap heeft geplaatst op een internet chat forum over de Tsjetsjeense politie. Kort na het plaatsen van de boodschap werd hij opgepakt door mannen gekleed in het zwart die claimden van de politie te zijn. De drie maanden dat hij vast zat is hij gemarteld en slecht behandeld. Hij is vrijgelaten nadat een maatregel werd getroffen door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Hijzelf en zijn familie zijn in een ander leefgebied buiten Tsjetsjenië geplaatst voor hun eigen veiligheid. De onderzoekers van het voorval, die ook zijn verbonden met deze zaak, zijn ook bedreigd door de Tsjetsjeense politie (Amnesty International, 2012a). Dit is een informatie politiek lobby. Het geeft informatie over de *issue*, namelijk het verdwijnen van mensen in Tsjetsjenië (één voorbeeld hiervan) en de mishandelingen door de regering in het gebied. Amnesty International probeert hiermee informatie te geven aan de rest van de wereld om zo te lobbyen

In 2006 plaatste Human Rights Watch een artikel waarin harde beschuldigingen werden gemaakt dat er sprake is van marteling in zowel officiële als onofficiële detentiecentra (Human Rights Watch, 2006). Holly Cartner, programma directeur bij Human Rights Watch (Europa en Centraal Azië gedeputeerde), zegt dat er een directe dreiging is van mishandeling

wanneer je gevangen wordt gezet in Tsjetsjenië en dan is de kans groot dat de schuldige van mishandeling hier gewoon mee weg komt (Human Rights Watch, 2006). In het artikel wordt gesproken over honderden zaken van mishandeling. Human Rights Watch heeft deze informatie gekregen door samenwerking met Russische mensenrechten groepen. Dit artikel is een informatie politiek lobby poging. Er wordt gebruik gemaakt van het internet om de *issue* onder de aandacht te brengen. Ook kan er gezegd worden dat er op zekere mate geframed wordt. De informatie is best eenzijdig en bevat geen tegenspraak van iemand van de kant van Rusland. Deze bovenstaande casus is een informatie politieke lobby poging van Human Rights Watch.

Symbolische politiek

Het voorbeeld van de beroepen van Amnesty International is ook een lobby poging van symbolische politieke aard, zeker het verhaal wat op 1 mei 2012 is geplaatst op de website van Amnesty International (Amnesty International, 2012a). Niet alleen geeft Amnesty International informatie over deze gebeurtenis het laat de lezer ook een symbolisch feit zien door het gebruik te maken van een gebeurtenis die samenhangt met de *issues* in Tsjetsjenië. Dit symbolisch feit is het systematisch oppakken van mannen in Tsjetsjenië, wat nu symbool is geworden voor het conflict in het gebied. Wanneer men denkt aan de gebeurtenissen in Tsjetsjenië zijn deze systematische arrestaties vaak het eerste waaraan het conflict gekoppeld wordt. Dit maakt het tot een symbolisch verschijnsel en daarom kan dit ingezet worden bij symbolische politiek lobby pogingen.

Human Rights Watch maakt met betrekking tot de lobby pogingen over Tsjetsjenië geen gebruik van symbolische politiek. Dit kan komen door de manier van dataverzameling, maar ook doordat Human Rights Watch simpelweg geen gebruik maakt van symbolische politiek met betrekking tot dit onderwerp.

Hefboom politiek

Het artikel van 13 november 2006, waarin beschuldigingen werden gemaakt over marteling in zowel officiële als onofficiële detentiecentra, geeft een klein inzicht op het 16 pagina's tellend document dat Human Rights Watch heeft ingediend bij de VN Comité tegen Marteling (Human Rights Watch, 2006). De paper was getiteld: *Widespread Torture in the Chechen Republic*. Het laat zien dat marteling veel voorkomend is door pro-Moskou Tsjetsjeense machten, en daarom is dit mensenrechten onderwerp zo belangrijk ook voor

Rusland mede ook omdat Tsjetsjenië nog steeds onder Russische wetgeving valt. De martelingen worden uitgevoerd op bevel van zowel minister-president Kadyrov als van de federale politie. Het indienen van het document door Human Rights Watch bij de VN kan gezien worden als een lobby poging in de context hefboom politiek. Zij hebben dit document ingeleverd met als lobby poging dat de VN hier iets mee gaat doen (Human Rights Watch, 2006). De VN is een machtigere actor die gevraagd wordt hulp te bieden bij een *issue* die geïnitieerd is door een minder machtigere actor.

Net zoals dat Human Rights Watch geen gebruik maakt van symbolische politiek met betrekking tot dit onderwerp zo maakt Amnesty International geen gebruik van hefboom politiek bij het lobbyen voor Tsjetsjenië.

Verantwoordingspolitiek

Van verantwoordingspolitiek is ook sprake bij de lobbypoging van Amnesty International met de beroepen, omdat Rusland zich behoort te houden aan verdragen vanuit het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er wordt immers wel naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geluisterd mits de zaken hierbij bekend zijn. De Russische overheid en in dit geval ook de Tsjetsjeense overheid kan niets anders doen dan hiernaar luisteren. Amnesty International speelt echter wel een grote rol bij dit soort zaken om het meer onder de aandacht te brengen in de internationale politiek. Maar dit alles wordt pas verantwoordingspolitiek als Amnesty International zich direct richt aan Rusland. Amnesty International doet dit weldegelijk wanneer het deze artikelen op haar website plaatst. Het richt zich in haar artikelen rechtstreeks naar de Russische overheid, en dat is verantwoordingspolitiek.

In het rapport van Human Rights Watch van 2012 over Rusland wordt er gesproken over Tsjetsjeense politie en veiligheidsdiensten die onder toezicht staan van Kadyrov en collectieve straffen blijven uitdelen tegen familieleden en aanhangers van vermeende rebellenorganisaties. ‘Het is moeilijk’, zegt Human Rights Watch, ‘om slachtoffers hiervan daadwerkelijk te kunnen spreken, omdat zij bang zijn om opgepakt te worden, of dat er ergere dingen gebeuren’ (Human Rights Watch Report 2012: Russia). In 2011 heeft Oostenrijk Russische autoriteiten juridisch verzocht om getuigen van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië te ondervragen in Rusland. Dit hebben de Russische autoriteiten echter genegeerd (Human Rights Watch Report 2012: Russia). Dat negeren van de Russische autoriteiten is geen nieuw verschijnsel, Poetin heeft tijdens zijn regeerperiode wel vaker buitenlandse verzoeken

genegeerd. Het feit dat Oostenrijkse autoriteiten inspelen op de misstanden in Tsjetsjenië zoals hier wordt aangekaart is een teken van verantwoordingspolitiek. Oostenrijk probeert Rusland op haar fouten te wijzen. Dit kan ook gezien worden in de context van een hefboom politiek lobby poging. Omdat via Oostenrijk Human Rights Watch meer gedaan probeert te krijgen in Rusland.

De lobbypogingen met betrekking tot de weinige persvrijheid van journalisten

Informatie politiek

Op 7 oktober 2011 bracht Amnesty International het bericht naar buiten dat vijf jaar na de moord op Anna Politkovskaja er nog weinig vooruitgang is geboekt in het vergroten van de veiligheid van journalisten of mensenrechten verdedigers die de schendingen van de Russische overheid naar buiten durven te brengen. In datzelfde artikel worden kritieke punten naar buiten gebracht hoe de situatie in Rusland ervoor staat. ‘‘In Rusland worden journalisten, mensenrechten verdedigers en civil society activisten gevolgd en vaak vermoord vanwege hun werk. Dit kan niet getolereerd worden. Aanvallen worden niet volledig en vaak partijdig onderzocht en misdadigers worden niet volledig tot hun recht gebracht’’, dit zegt John Dalhuisen, hij is programma directeur bij Amnesty International voor Europa en Centraal Azië (Amnesty International, 2011b). Hierop wordt gezegd dat Amnesty International activisten campagne zullen blijven voeren, dit werd dus ook al eerder gedaan kan uit deze zin geconcludeerd worden, voor volledige en onpartijdige onderzoeken naar deze misstanden. Activisten zullen de Russische autoriteiten dwingen om zeker te stellen dat mensenrechten verdedigers vrij hun werk kunnen doen, zonder angst of intimidatie. John Dalhuisen benadrukt ook dat een sterke civil society nodig is om deze problemen op te kunnen lossen, en hierbij is sterke internationale hulp nodig. Zonder civil society zal er corruptie, machtsmisbruik en het schenden van mensenrechten blijven bestaan in Rusland (Amnesty International, 2011b). Dit is een informatie politiek lobby poging vanuit Amnesty International. Zij proberen zo informatie over te brengen op niet alleen de Russische overheid maar op de rest van de wereld hoe de situatie in Rusland ervoor staat met betrekking tot de rechten van journalisten.

In 1993 verscheen het *Threats to Press Freedom* rapport van Human Rights Watch. In dit rapport komt al naar boven dat de Russische overheid een erg sterke grip heeft op de informatie en meningen die rondgaan in het land (Human Rights Watch, 1993: 16). Dit is 20 jaar geleden inmiddels, en de situatie in Rusland is niet erg veranderd. Het nieuwe rapport

Human Rights Watch Report wordt begonnen met dat er positieve veranderingen zijn gekomen in de vrijheid van expressie, maar dat deze teniet zijn gedaan met wetgevingen op andere gebieden. De positieve verandering waarin in het rapport wordt gesproken gaat meer over het feit dat er één zaak van gerechtigdheid binnen in het Gerechtshof die over minister-president Kadyrov van Tsjetsjenië ging welk eerlijk is gegaan. Een week later is deze alsnog teniet gedaan maar daar zal over uitgeweken worden (*Human Rights Watch Report 2012: Russia*). Er wordt verder niet ingegaan in het rapport op welke positieve veranderingen zijn gekomen op het gebied van vrijheid van expressie. Het rapport van Human Rights Watch is ook een vorm van lobbyen met betrekking op informatie politiek. Door middel van het uitgeven van een dergelijk rapport en deze op hun website te plaatsen geven zij informatie uit hoe de situatie in Rusland ervoor staat. Deze is waarschijnlijk ook wel geframed, de zaken die volgens Human Rights Watch de meeste aandacht verdienen zijn ook meer belicht dan andere kleinere aandachtspunten.

Symbolische politiek

Door het verhaal van Anna Politkovskaja in haar informatie neer te zetten maakt Amnesty International goed gebruik van symbolische politiek. De kwestie rondom de moord van Anna Politkovskaja is een symbool geworden voor de weinige rechten die journalisten hebben in Rusland. Door deze moord is er internationale aandacht gekomen voor de weinige rechten die journalisten en auteurs hebben. Mensen hebben recht op vrijheid van meningsuiting en dat wordt in Rusland niet erg nauw genomen.

In het rapport van Human Rights Watch die hierboven besproken is staat ook de naam Anna Politkovskaja. In het rapport wordt gesproken over hoe de zaak er nu voor staat juridisch (*Human Rights Watch Report 2012: Russia*). Het noemen van deze zaak is een symbolische politiek lobby poging vanuit Human Rights Watch voor de vrijheid van journalisten in Rusland. Het gebruik maken van een symbool geeft de zaak nog meer aandacht omdat mensen het symbool met de *issue* gaan koppelen.

Hefboom politiek

In het artikel van 7 oktober 2011 van Amnesty International, waarin werd besproken dat vijf jaar na de moord op Anna Politkovskaja er nog weinig vooruitgang is geboekt in het vergroten van de veiligheid van journalisten of mensenrechten verdedigers die de schendingen van de Russische overheid naar buiten durven te brengen, maakt zij niet alleen gebruik van

informatie politiek maar ook van hefboom politiek (Amnesty International, 2011b). De hefboom politiek wordt hier gebruikt door middel van het geven van informatie dat wanneer er geen sterke internationale hulp komt er geen civil society opgebouwd kan worden. De internationale arena staat maar wat graag te springen om Rusland meer te ‘democratiseren’ (De Haas, 2008).

Na de moord op Anna Politkovskaja is de internationale arena zich meer en meer gaan bemoeien met de mensenrechtensituatie wat betreft persvrijheid en vrijheid van meningsuiting in Rusland. Dit is erg voordelig geweest voor INGO’s zoals Amnesty International en Human Rights Watch die via de hefboom politiek zo meer druk konden uitvoeren op de Russische regering, wat ook is gedaan via informatie politiek. Maar dit heeft alleen maar geleid tot een verandering op de internationale politieke agenda, die hier meer aandacht aan gingen besteden, dan op de Russische politieke agenda, die juist niks ermee deden. Amnesty International en Human Rights Watch lobbyen voor meer waarborging van de mensenrechten. Met hun lobby pogingen willen zij graag zien dat dit opgepikt wordt door de desbetreffende overheid en dat die overheid dit op haar politieke agenda zet. Wanneer dit op de internationale agenda wordt gezet is dit een steun voor de lobby poging maar dit is niet waarvoor zij daadwerkelijk lobbyen.

Verantwoordingspolitiek

Elk land zou volgens westerse begrippen en volgens de Universele Declaratie van de Mensenrechten sociale orde moeten hebben en auteurs zouden vrije rechten moeten hebben om hun werk te kunnen publiceren. Daarom zou er gezegd kunnen worden dat op verantwoordingspolitiek lobby pogingen een beroep gedaan wordt met deze voorgaande voorbeelden. De Russische overheid wordt er namelijk op geattendeerd dat journalisten meer vrijheden moeten kunnen genieten, wat een eyeopener zou moeten zijn voor de Russische regering.

Volgens het Human Rights Watch report, dat zij elk jaar uitgeven over de mensenrechtensituatie per land en tevens een goede informatie politieke lobbypoging betreft, is de situatie rondom het onderzoek van Anna Politkovskaja wel wat gevorderd maar nog niet zover als dat het zou moeten zijn (Human Rights Watch Report 2012: Russia). Human Rights Watch doet veel onderzoek naar mensenrechten *issues* in verschillende landen over de gehele wereld. Door deze onderzoeken uit te voeren kan er een reëel beeld ontstaan hoe de mensenrechten situatie is per land. Uiteraard komt dan ook naar boven welke landen meer

aandacht verdienen wat betreft de mensenrechten situatie. Daarbij komt de verantwoordingspolitiek lobby mogelijkheid naar boven. INGO's spelen hierbij in op de beloften die overheden maken wat betreft mensenrechten in het geval van Rusland, maar deze worden geheel niet waar gemaakt. Hiermee kunnen fouten van de Russische overheid aangekaart worden, en kan de Russische overheid flink voor haar eigen bevolking voor het blok gezet worden. Rusland heeft een fout begaan met de moord op Anna Politkovskaja in de manier van berechting, dit is niet alleen in dit geval gebeurd. Op dit punt wordt door Amnesty International en Human Rights Watch gebruik gemaakt van verantwoordingspolitiek. Want zowel in alle artikelen die over dit onderwerp gaan bij Human Rights Watch en als in het rapport komt naar voren dat zowel auteurs, mensenrechtenactivisten en civil society activisten flink bedreigd worden of zelfs hun acties en woorden met de dood moeten bekopen (Human Rights Watch Report 2012: Russia). Amnesty International en Human Rights Watch richten zich direct aan de Russische overheid om meerzorgvuldig onderzoek te doen naar de moorden en bedreigingen van journalisten. Hiermee proberen zij Rusland onder druk te zetten omdat deze gebeurtenissen vermoedelijk door de Russische overheid zelf worden uitgevoerd.

De lobby pogingen met betrekking tot de weinige vrijheid van democratie

Informatie politiek

Op 7 mei 2012 is Poetin voor de derde maal beëdigd als president van Rusland. Dit heeft veel teweeg gebracht onder de bevolking. Mensen demonstreerden al tijdens en na de verkiezingen (4 december 2011 en 4 maart 2012) maar sinds die maandag in mei is er een geheel andere insteek in de demonstraties opgezet. Honderden en op sommige momenten van de dag zelfs duizenden Russen verenigden zich in een demonstratiekamp op de Tsjistije Proedy-boulevard in Moskou. Dit kamp genaamd Occupy Abai werd gesticht nadat er in Moskou betogers werden gearresteerd valkbij de inauguratieceremonie van Poetin. Zondag 13 mei werd een protestmars naar het kamp geleid onder leiding van vele vooraanstaande Russische schrijvers. Iets meer dan een week nadat het kamp werd opgericht is op woensdag 16 mei dit kamp ontruimd door de politie nadat hiertoe bevel was gegeven door de Russische rechtbank en naar een hoger beroep door de actievoeders niet werd geluisterd (Zantingh, 2012). Dit is het meest recente voorbeeld van de gebrekkige democratie in Rusland. Leaders trekken teveel macht naar zich toe. En demonstraties worden niet toegestaan, helemaal niet demonstraties tegen het eigen regime. Het is de nieuwe omwenteling in Rusland die op dit

moment aan de gang is, de jonge generatie heeft ook geen zin meer in het autoritaire en corrupte regime van Poetin (Krielaars, 2012).

Amnesty International heeft ook nog voor de verkiezingen van zich laten horen. Amnesty International riep op 29 februari op om mensenrechten op het hart van de politieke agenda te zetten tijdens de verkiezingen van 4 maart 2012. Dit deed zij door middel van informatie pamfletten op hun website te plaatsen. Wat een voorbeeld is van informatie politiek. Amnesty International probeerde zo de juiste informatie over te brengen op de politieke elite in Rusland. Er werd opgeroepen om te kijken naar de mensenrechten agenda die Amnesty International al eerder dit jaar had uitgegeven en die hierboven al is beschreven. ‘De eerste generatie post-Sovjet stemmers gaan naar de stembussen, de hoop en verwachtingen van alle Russen blijven wat zij altijd al waren: de volledige genieting, die zo lang is geweigerd, van hun meest eerste behoeften als individuen en als burgers’, dit zei Sergei Nikitin in de oproep, hij is directeur van Amnesty International vertegenwoordigingskantoor in Rusland (Amnesty International, 2012c, vertaling Catherina Donkersloot). Deze oproepen over het internet heen zijn informatie politieke lobby pogingen.

In het Human Rights Watch Report over Rusland wordt tevens ingegaan op de vrijheid van bijeenkomen. Volgens het rapport treedt de politie in Rusland hard op tegen demonstraties van civil society activisten en politieke oppositie, terwijl deze allen vredig zijn. Het is tegenwoordig toegestaan om op de 31^e van de maand, mocht die maand 31 dagen hebben, te demonstreren in Moskou. Het democratisch gehalte hiervan is niet erg hoog, als mensen wordt verboden alle andere dagen niet te mogen demonstreren. Niet alleen bij de vrijheid van bijeenkomen maar ook over de verkiezingen kan gezegd worden dat het democratische gehalte ver te zoeken is. Tijdens de parlementsverkiezingen op 4 december 2011 mocht geen enkele partij die in 2010 was opgericht zich registreren om mee te doen. In april 2011 heeft ook het Europese Hof voor de Rechten van de Mens gezegd dat de eisen voor registratie onhaalbaar waren voor kleinere partijen. In Juni van dat jaar bleek er een doorbraak te zijn toen Medvedev een wetswijziging aankondigde wat betreft de kiesdrempel die partijen moeten halen voor een Doema zetel, deze zal met ingang van de verkiezingen in 2016 van 7 naar 5 procent gaan. Alsnog zijn bij de verkiezingen in 2011 oncompetitieve verkiezingen gehouden (Human Rights Watch Report 2012: Russia). Het voorbeeld van Human Rights Watch is wederom ook een informatie politiek lobby. De artikelen en documenten zijn immers allemaal op internet geplaatst en voor iedereen te lezen, niet alleen voor de Russische regering.

Symbolische politiek

Amnesty international schrijft vele artikelen over de demonstraties op haar website. Het feit dat er over de demonstraties wordt geschreven is een symbolische politiek lobby poging omdat dit inspeelt op de gebeurtenissen rondom de *issue* waarvoor er gelobbyd wordt. De demonstraties zijn een symbool geworden voor de democratiegehalte discussie die nu plaats vind in Rusland, onder de bevolking. Er wordt gelobbyd vanuit mensenrechtenorganisaties voor meer democratie in Rusland. Omdat de demonstraties daar nu het symbool van zijn geworden is het gebruik hiervan een lobby poging door symbolische politiek.

Human Rights Watch probeert nog meer in te spelen op symbolische politiek. Door middel van harde feiten over demonstraties probeert zij aandacht te vragen voor de politieke situatie in Rusland op dit moment. Als voorbeeld geeft zij een demonstratie op 17 en 18 maart van dit jaar. Tijdens deze demonstratie zijn 130 vreedevolle demonstranten opgepakt. Europa en Centraal Azië directeur van Human Rights Watch Hugh Williamson benadrukt in het artikel van 20 maart 2012 genaamd *Russia: New Wave of Detentions at Peaceful Protests* dat alle demonstraties vredig waren en de autoriteiten dus geen grond hadden om deze mensen op te pakken. Tevens wordt opgeroepen dat de overheid onmiddellijke stappen moet zetten om het mensenrecht vrijheid van vredig bijeenkomen te waarborgen, en tevens te onderzoeken wie verantwoordelijk zijn voor eventuele overtredingen (Human Rights Watch, 2012a). Deze laatste oproep is echter in de context van verantwoordingspolitiek te plaatsen. Omdat de Russische overheid wordt opgeroepen om onmiddellijke stappen te zetten en dus ter verantwoording wordt geroepen.

Hefboom politiek

Hefboom politiek is bij de democratie gehalte in Rusland van toepassing op een ander voorbeeld vanuit Amnesty International. Op 14 juni 2012 werd er een demonstratie gehouden in Den Haag voor de Russische ambassade. De demonstratie droeg de naam ‘Poetin, stop Assad’ en had als doel om internationale druk op Poetin te verhogen om het geweld in Syrië te laten stoppen (Amnesty International, 2012d). Dit is een duidelijk voorbeeld van het vragen van Amnesty International aan een machtigere actor om hulp bij een zaak waar zij aandacht voor willen hebben. Poetin is in dit geval de machtigere actor, en hij heeft een heel land

waarmee hij zijn macht kan inzetten tegen het geweld in Syrië. Dit heeft betrekking op de democratie in Rusland, omdat Rusland door middel van steun te verlenen aan dit soort oproepen haar democratie gehalte kan waarborgen. Zo kan Rusland laten zien dat het ook democratie in andere landen steunt, dit geval dat de democratie in Syrië beter op orde moet komen. Met steun verlenen aan andere democratieën wil het ook de eigen politieke orde bewaren en laten zien dat het ook een democratisch gehalte heeft.

Verantwoordingspolitiek

Amnesty International en Human Rights Watch pleiten beiden voor meer democratie, openheid en vrijheid in Rusland. Hierbij is natuurlijk ook de overheid van groot belang. Aan de voordagen van de beëdiging van Poetin, op 4 mei om precies te zijn, riep Amnesty International op tot meer waarborging van de mensenrechten in Rusland, dit is een lobby poging in de context van verantwoordingspolitiek. Poetin zou zich hier meer aan moeten houden wil hij nog politieke legitimiteit hebben om te kunnen regeren. En in zijn geval om nog lang te kunnen blijven zitten als president. Ondanks de wetten die Poetin heeft laten goedkeuren door het parlement over de regeerperiode van de President, heeft een President alsnog legitimiteit nodig vanuit de eigen bevolking om te kunnen regeren. Amnesty International zegt dat zijn inauguratie hem de kans biedt om mensenrechten op het hart van de politieke agenda kan zetten. John Dalhuisen zegt in het artikel van Amnesty International ook dat de demonstraties een herinnering zouden moeten zijn voor Poetin dat zijn presidentiële termijn niet oneindig zal zijn als het zo doorgaat in Rusland (Amnesty International, 2012b). De demonstraties dienen dus als een doorbraak in de regeerperiode van de afgelopen decennia, namelijk dat het zo niet langer door kan gaan. Mensen pikken niet langer de corrupte en autoritaire regeerwijze van Poetin en zijn handlangers. Verantwoordingspolitiek is wel een van de lobby pogingen want Human Rights Watch probeert Rusland te confronteren met de politiek die het eigenlijk zou moeten uitvoeren omdat het ook een democratie beweerd te zijn.

5. Conclusie

De vraag hoe hebben mensenrechtenorganisaties het Russische overheidsbeleid proberen te veranderen kan beantwoord worden aan de hand van de theorie van Keck en Sikkink. Zij schrijven in hun artikel *Transnational advocacy networks in international and regional politics* over de volgens hun vier verschillende manieren waarop NGO's of INGO's kunnen lobbyen bij overheden. Dit zijn namelijk: informatie politiek, symbolische politiek, hefboom politiek en verantwoordingspolitiek. In het geval van Amnesty International en Human Rights Watch treedt het boomerang effect in. Internationale organisaties die problemen in een ander land proberen te verhelpen door middel van lobby pogingen. Dit geeft de internationale dimensie aan het onderzoek.

Rusland kent vele problemen op het gebied van mensenrechten en de schendingen hiervan. Om het onderzoek af te bakenen is er gekeken naar drie casussen: de weinige vrijheid van de bevolking in Tsjetsjenië, de weinige persvrijheid van journalisten en de weinige vrijheid van democratie. Bij elk van de onderwerpen zijn de vier verschillende lobby pogingen onderzocht die werden toegepast door Amnesty International en Human Rights Watch om aandacht te vragen voor het onderwerp. Daarbij zijn de meest recente publicaties van de twee mensenrechtenorganisaties in het onderzoek opgenomen.

Amnesty International en Human Rights Watch hebben door hun grootte en naamsbekendheid veel invloed bij verschillende overheden. Door het plaatsen van artikelen op hun websites bereiken zij erg veel individuen, groepen en het meest belangrijk, overheden. Zowel Amnesty International als Human Rights Watch maken beide veelvuldig gebruik van informatie politiek, wat de eerste onderzochte lobby poging was. Beiden plaatsen dagelijks artikelen op hun websites die veel geraadpleegd worden. Dit is een uitermate goede lobby poging omdat het veel mensen en regeringen treft. Iedereen kan de inhoud van deze websites lezen. Ook kunnen beide INGO's hun informatie zo framen zoals zij dit willen wat meer aandacht voor bepaalde *issue's* creëert waaraan zij willen dat er meer aandacht besteedt wordt.

De tweede lobby poging van Keck en Sikkink betrof symbolische politiek. In alle drie de voorbeelden wordt er bij Amnesty International gebruik gemaakt van symbolische politiek. Alleen bij de casus omtrent Tsjetsjenië wordt er door Human Rights Watch geen gebruik gemaakt van symbolische politiek. Door deze lobby poging worden voorbeelden van de *issue* waar zij aandacht voor willen vragen gebruikt om zo er nog meer aandacht voor te vragen. Wanneer men bepaalde gebeurtenissen koppelt aan een *issue* blijft de *issue* langer hangen en

komt er dus meer aandacht voor. Amnesty International en Human Rights Watch maken juist ook vaak gebruik van bepaalde gebeurtenissen omdat *issue*'s al langer op de agenda staan. Door steeds een ander voorbeeld te koppelen aan de *issue* komt er steeds meer aandacht voor en dat is juist wat deze INGO's willen bereiken.

Hefboom politiek is de derde vorm van lobbyen. Deze vorm van lobbyen is een wat minder vaak voorkomend verschijnsel. Bij de casus Tsjetsjenië wordt alleen een lobby poging met hefboom politiek gedaan door Human Rights Watch. Amnesty International maakt alleen gebruik van hefboom politiek bij de weinige vrijheid van journalisten en bij de weinige vrijheid van democratie. Verondersteld kan worden dat dit komt omdat machtigere actoren niet vaak zelf rechtstreeks benaderd worden door Amnesty International of Human Rights Watch. Het enige voorbeeld waarin dit hefboom politiek een effect zou hebben, maar dat werd niet onderzocht, is het voorbeeld van de weinige vrijheid die journalisten hebben in Rusland. In dit voorbeeld werd wel hefboom politiek geconstateerd. De internationale arena zette Rusland op haar politieke agenda, dat een meevaller was voor Amnesty International en Human Rights Watch omdat wanneer een machtigere actor zich gaat bemoeien met een bepaalde *issue* deze vaak ook gelijk meer aandacht krijgt. Dit soort gebeurtenissen geven toch vaak wat meer aandacht voor een *issue* dan wanneer alleen INGO's deze onder de aandacht vragen.

Tot slot is de verantwoordingspolitiek lobby poging bekeken. Bij landen waar bepaalde verdragen of toezeggingen over mensenrechten niet of in mindere mate worden nageleefd kan deze lobbypoging worden ingezet. Alle drie de casussen zijn fouten vanuit de overheid. Als er door een organisatie wordt ingezet op verantwoordingspolitiek wat bij alle drie de casussen ook vaak wordt gebruikt kan dit een direct middel zijn om het beleid van het desbetreffende land, in dit geval Rusland, te laten veranderen. Amnesty International maakt alleen bij de vrijheid van journalisten geen gebruik van verantwoordingspolitiek. Bij de andere twee casussen wordt zowel door Amnesty International als Human Rights Watch gebruik gemaakt van verantwoordingspolitiek.

Op deze manieren is er dus gelobbyd bij de Russische overheid. Uiteraard zijn er vele andere voorbeelden te noemen maar voor de afbakening van het onderwerp zijn er maar drie gekozen. Deze drie zijn wel de meest bekende onderwerpen geweest van de afgelopen paar jaren wat betreft Rusland en haar mensenrechten. Deze conclusie kan ook errors bevatten. Een van de errors in dit onderzoek kan voortvloeien uit het feit dat er alleen naar het model gekeken is van Keck en Sikkink. Wellicht wanneer er naar andere modellen gekeken was er

een andere conclusie uit zou komen. Ook kan er een error zitten in het feit hoe data is verzameld. Omdat dit alleen via literatuurstudie is gedaan en voornamelijk alleen via websites is de gevonden conclusie misschien niet helemaal de juiste conclusie. Als er anders data was verzameld zou er misschien meer hefboom politiek gevonden kunnen worden, maar dit is nooit met zekerheid te zeggen. Vervolgens zou er nu onderzocht kunnen worden of de lobby pogingen een succes opleveren. Wordt de politieke agenda in Rusland beïnvloed door deze lobby pogingen van Amnesty International en Human Rights Watch? En daarbij kunnen deze conclusies een bijdrage leveren.

Bijlage 01 Mensenrechten

Volgens de Verenigde Naties aangenomen, op 10 december 1948, Universele Declaratie van Mensenrechten zijn er 30 mensenrechten. Dit zijn: 1 alle mensen zijn vrij geboren en gelijk in waardigheid en rechten. 2 Iedereen heeft recht op alle rechten en vrijheden die in die Declaratie worden uitgelegd, ongeacht welk ras, oftewel discrimineer niet. 3 Iedereen heeft recht op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon. 4 Niemand zal gehouden worden in slavernij. 5 Niemand zal blootgesteld worden aan marteling of wrede, inhumane of vernederende behandeling of straf. 6 Iedereen heeft het recht op erkenning overal als persoon voor het recht. 7 Iedereen is gelijk voor de wet en wordt gelijk verdedigd door het recht. 8 Iedereen heeft het recht op een eerlijke behandeling door competente rechtbanken. 9 Niemand zal blootgesteld worden aan willekeurige arrestatie, gevangenschap of ballingschap. 10 Iedereen heeft recht op een eerlijk proces. 11 Iedereen is onschuldig tenzij het tegendeel is bewezen. 12 Iedereen heeft recht op privacy. 13 Iedereen heeft het recht om zich vrij te bewegen. 14 Iedereen heeft het recht om in welk land dan ook asiel te vragen om zo wreedheden in eigen land te ontsnappen. 15 Iedereen heeft het recht op een nationaliteit. 16 Volwassen mannen en vrouwen hebben het recht zonder beperking van ras, nationaliteit of religie om te trouwen en het stichten van een familie. 17 Iedereen heeft het recht op eigen bezit. 18 Iedereen heeft het recht op vrijheid van denken, geweten en religie. Hierbij hebben mensen ook het recht om hiervan te veranderen. 19 Iedereen heeft het recht op vrijheid van mening en uitdrukking hiervan. 20 Iedereen heeft het recht op vrijheid van bijeenkomen en verenigen. 21 Iedereen heeft het recht om deel te nemen aan zijn of haar overheid in zijn of haar land. En hierbij komen ook vrije verkiezingen, die universeel zijn en gelijke stemgerechtigheid hebben. 22 Iedereen als lid van een samenleving heeft het recht op sociale zekerheid. 23 Iedereen heeft het recht om te werken en vrije keuze van waar hij of zij dat wil doen. Hierbij komt ook gelijke salarissen voor gelijkwaardig werk. En iedereen heeft het recht om vakbonden op te richten of zich bij een vakbond aan te sluiten. 24 Iedereen heeft het recht op rust en vrije tijd. Hierbij komt redelijke werkuren en periodieke vakantiedagen die betaald zijn. 25 Iedereen heeft het recht op een standarde wijze van leven, oftewel een bed en eten. 26 Iedereen heeft het recht op educatie. 27 Iedereen heeft het recht om vrij te participeren in het culturele leven van de samenleving. Iedereen heeft het recht op auteursrecht. 28 Iedereen heeft het recht op een sociale en internationale orde waarom de rechten en vrijheden in deze Declaratie volledig gerealiseerd kunnen worden. 29 Iedereen heeft plichten tegenover de

gemeenschap waarin hij of zij leeft. 30 Niets in de Declaratie kan als staat, groep of individu van mensen worden afgepakt (UN, 2012).

Literatuurlijst

- Acosta, R. (2012), 'Advocacy Networks Through a Multidisciplinary Lens: Implications for Research Agendas', *VOLUNTAS: International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations* 23(1), pp. 156-181.
- Amnesty International, <http://www.amnesty.org/en>, bezocht op 13 april 2012.
- Amnesty International (2011a), <http://www.amnesty.org/en/news-and-updates/impunity-and-attacks-silence-russian-journalists-2011-10-13>, 3 oktober 2011. Bezocht op 8 mei 2012.
- Amnesty International (2011b), <http://www.amnesty.org/zh-hant/node/27260>, 7 oktober 2011. bezocht op 7 mei 2012.
- Amnesty International (2012a) *Worldwide Appeals May/June 2012*.
<http://www.amnesty.org/en/library/asset/NWS22/003/2012/en/8c71949b-0688-4d08-92ff-0a18c6c20e76/nws220032012en.pdf>, 1 mei 2012. Bezocht op 20 mei 2012.
- Amnesty International (2012b) Media Advisory: 'Putin must embrace human rights before his political credit runs out',
<http://www.amnesty.org/en/library/asset/EUR46/018/2012/en/71ebc0f1-603b-474b-a053-fdf514fa5135/eur460182012en.pdf>, bezocht op 17 mei 2012.
- Amnesty International (2012c) 'Russia: Human rights must be at heart of political agenda',
<http://www.amnesty.org/zh-hant/node/30033>, bezocht op 18 mei 2012.
- Amnesty International (2012d) 'Poetin, Stop Assad. Amnesty International voert actie bij de Russische ambassade om geweld in Syrië te stoppen',
<http://www.amnesty.nl/nieuwsportal/pers/poetin-stop-assad-amnesty-international-voert-actie-bij-de-russische-ambassade-om>, bezocht op 17 juni 2012.
- Barry, E. en Kramer, A.E. (2012) *In Biting Cold, Protesters Pack the Center of Moscow*.
<http://www.nytimes.com/2012/02/05/world/europe/tens-of-thousands-protest-putin-in-moscow-russia.html?pagewanted=all>, 4 februari 2012. Bezocht op 6 mei 2012.
- BBC (2011), http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/country_profiles/2565049.stm, 22 november 2011. Bezocht op 16 juni 2012.
- De Haas, M. (2008), 'Laat Medvedev niet verdelen en heersen',
<http://www.clingendael.nl/cscp/media/?id=7021>, 7 mei 2008. Bezocht op 18 juni 2012.

- Coevert, A. (2012) 'Poetin spreekt aanhang toe: de overwinning is van ons', <http://www.nrc.nl/nieuws/2012/02/23/poetin-spreekt-aanhangers-toe-in-moskou-de-overwinning-is-van-ons/>, bezocht op 14 juni 2012.
- Finnemore, M. en Sikkink, K. (1998), 'International Norm Dynamics and Political Change', *International Organization* 52(4), pp. 887-917.
- Freedom House (2011), <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-press/2011/russia?page=251&year=2011&country=8119>, bezocht op 6 mei 2012.
- Haddad, H.N. (2011) 'Mobilizing the Will to Prosecute: Crimes of Rape at the Yugoslav and Rwandan Tribunals', *Human Rights Review* 12(1), pp. 109-132.
- Human Rights Watch, <http://www.hrw.org/>, bezocht op 13 april 2012.
- Human Rights Watch (1993) 'Threats to Press Freedom', <http://www.hrw.org/legacy/reports/pdfs/g/general/general93n.pdf>, bezocht op 18 mei 2012.
- Human Rights Watch (2006) 'Chechnya: Research Shows Widespread and Systematic Use of Torture', <http://www.hrw.org/en/news/2006/11/12/chechnya-research-shows-widespread-and-systematic-use-torture>, bezocht op 18 mei 2012.
- Human Rights Watch (2012) 'Report 2012: Russia', http://www.hrw.org/sites/default/files/related_material/russia_2012.pdf, bezocht op 14 mei 2012.
- Human Rights Watch (2012a) 'Russia: New Wave of Detentions at Peaceful Protests', <http://www.hrw.org/news/2012/03/20/russia-new-wave-detentions-peaceful-protests>, bezocht op 18 mei 2012.
- Keck, M.E. en Sikkink, K. (1999) 'Transnational advocacy networks in international and regional politics', *International Social Science Journal* 51(159), pp. 89-101.
- Krielaars, M. (2012) 'Voor witte lintjes verboden', <http://www.nrc.nl/wereld/2012/05/08/voor-witte-lintjes-verboden-2/>, bezocht op 18 mei 2012.
- Nye, J.S. (2004) *Soft Power: The Mean To Success In World Politics*. New York: PublicAffairs.

- Risse, T. (2001) 'Transnational Actors and World Politics' in: Walter Carlsnaes, Thomas Risse and Beth Simmons (eds), *Handbook of International Relations*, London: Sage, pp. 255-74.
- Schepers, D.H. (2006) 'The Impact of NGO Network Conflict on the Corporate Social Responsibility Strategies of Multinational Corporations', *Business Society*, 45(3): 282-299.
- Shirayev, E. (2010) *Russian Government and Politics*. Houndmills/Basingstoke/New York: Palgrave Macmillan.
- Treisman, D. (2011) *Russia's Journey From Gorbachev To Medvedev. The Return*. New York: Free Press.
- Trouw (2011) 'Hoofdverdachte moord Anna Politkovskaja gearresteerd', <http://www.trouw.nl/tr/nl/4496/Buitenland/article/detail/2439800/2011/05/31/Hoofdverdachte-moord-Anna-Politkovskaja-gearresteerd.dhtml>, 31 mei 2011. Bezocht op 30 maart 2012.
- UN (2012), <http://www.un.org/en/documents/udhr/index.shtml>, bezocht op 14 april 2012.
- Volkskrant (2006) 'Russische journaliste Anna Politkovskaja vermoord', <http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2668/Buitenland/article/detail/783651/2006/10/07/Russische-journaliste-Anna-Politkovskaja-vermoord.dhtml>, 7 oktober 2006. Bezocht op 18 juni 2012.
- Weiler, J. (2004) *Human rights in Russia: a darker side of reform*. Colorado: Boulder.
- Zantingh, P. (2012) 'Politie Moskou ontruimt demonstrantenkamp', <http://www.nrc.nl/nieuws/2012/05/16/politie-moskou-ontruimt-demonstrantenkamp/>, bezocht op 18 mei 2012.

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

WELL, I'VE TOLD PRESIDENT BUSH THAT WAR CAN NEVER
BE A SOLUTION!